

Arrest

nr. 238 388 van 10 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. LECOMPTE
Brusselsesteenweg 55A
9090 MELLE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 27 december 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 14 mei 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LECOMPTE, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 28 augustus 2015 België is binnengekomen als niet-begeleide minderjarige vreemdeling, diende op 1 september 2015 een verzoek om internationale bescherming in. Op 2 oktober 2015 nam de dienst Voogdij van de FOD Justitie de beslissing tot aanstelling van een voogd. De voogdij is van rechtswege geëindigd op 25 juli 2016.

1.2. Op 14 september 2016 nam de commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Bij aangetekende brief van 28 februari 2019 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in verband met de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking moest worden genomen.

1.4. Op 14 mei 2019 nam de commissaris-generaal de beslissing tot intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 17 mei 2019 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 01/09/2015
Overdracht CGVS: 24/02/2016*

A. Feitenrelaas

Uit uw administratief dossier blijkt dat u verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en een etnische Pashtoun te zijn afkomstig uit het dorp Nazrabad in het district Surkhrod van de Afghaanse provincie Nangarhar.

Op 14 september 2016 werd in het kader van uw aanvraag om internationale bescherming in België door het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) beslist u het vluchtelingenstatuut te weigeren omdat de door u ingeroepen persoonlijke vervolgingsmotieven – uw vrees voor vervolging door de Taliban - ongelooftwaardig werden bevonden. Het CGVS besliste u wel het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet omwille van de toenmalige algemene onveiligheidssituatie in uw district van herkomst Surkh Rod van de provincie Nangarhar. U diende geen beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen voornoemde beslissing van het CGVS.

Op 24 oktober 2018 werd u onder aanhoudingsmandaat opgesloten in de gevangenis van Lantin op verdenking van verkrachting op een meerderjarige door twee of meer personen met lichamelijke foltering of opsluiting. U werd na twee maanden hechtenis op 21 december 2018 vrijgelaten onder voorwaarden.

Op basis van voornoemde aanhoudingsmandaat, verzocht de Directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken aan de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen per schrijven van 16 januari 2019 om uw statuut van subsidiaire bescherming te heroverwegen.

Per aangetekend schrijven van 28 februari 2019 werd u door het CGVS opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op 20 maart 2019, teneinde u de kans te geven om redenen voor te leggen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen. U gaf geen gevolg aan deze oproeping en liet eveneens na schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus zouden kunnen rechtvaardigen.

B. Motivering

Op 14 september 2016 werd u het statuut van subsidiaire bescherming toegekend op grond van artikel 48/4 §2 c) van de Vreemdelingenwet. De toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus was ingegeven door de vaststelling dat u afkomstig bent uit het district Surkhrod van de provincie Nangarhar en dat er op het moment van de beslissing van het CGVS een reëel risico bestond op ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Er dient te worden opgemerkt dat, niettegenstaande u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, uw status vandaag moet worden ingetrokken.

Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het statuut van subsidiaire beschermingsstatus intrekt ten aanzien van de vreemdeling die op grond van artikel 55/4 §§1 of 2 uitgesloten wordt of had moeten zijn. Artikel 55/4, §1 c) stipuleert dat een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

Er dient te worden gewezen op een nieuw element in uw administratief dossier, meer bepaald een aanhoudingsmandaat van de onderzoeksrechter van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Luik van 24 oktober 2018, waarbij u in de gevangenis van Lantin werd opgesloten op verdenking van verkrachting van een meerderjarige persoon (21 jaar) door twee of meer personen met opsluiting, feiten gepleegd op 27 september 2018 te Luik. Uit het aanhoudingsmandaat blijkt expliciet dat er ernstige aanwijzingen van schuld zijn, die volgen uit uw formele identificatie door het slachtoffer.

De feiten die u ten laste worden gelegd, worden als “bijzonder schadelijk voor de publieke veiligheid van personen, wijzende op een minachting voor de menselijke persoon”, omschreven. Voor de publieke veiligheid is het volgens de onderzoeksrechter dan ook absoluut noodzakelijk uw onmiddellijke arrestatie uit te vaardigen, rekening houdend met de specifieke omstandigheden van de zaak en met uw persoonlijkheid. Er zijn immers ernstige redenen om te vrezen dat indien u in vrijheid gelaten wordt, u nieuwe feiten zal plegen, gelet op uw ontkenning / gebrek aan bewustzijn van de feiten en u zich zal onttrekken aan justitie gelet op uw banden met derde landen.

Uit de motivering van het aanhoudingsmandaat blijkt duidelijk dat de feiten die u ten laste worden gelegd zeer ernstige feiten betreffen, dat u als gevaar voor de publieke veiligheid wordt beschouwd, en dat er ernstige aanwijzingen van schuld in uw hoofde zijn, waardoor kan worden vastgesteld dat aan de voorwaarden voor een toepassing van artikel 55/5/1 §2 en van artikel 55/4 §1 c) van de Vreemdelingenwet voldaan is. Het feit dat u op 21 december 2018 werd vrijgelaten uit de gevangenis onder voorwaarden doet hieraan geen afbreuk.

Bijgevolg kan niet getwijfeld worden dat er ernstige redenen voorhanden zijn die de uitsluiting omwille van het plegen van een ernstig misdrijf verantwoorden. Uw subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg op grond van artikel 55/5/1 §2 ingetrokken.

U werd door het CGVS opgeroepen op 28 februari 2019 voor een persoonlijk onderhoud op 20 maart 2019 in het kader van de nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw statuut van subsidiaire bescherming te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het CGVS (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister, toegevoegd aan het administratief dossier).

U heeft geen enkel gevolg gegeven aan deze oproeping. U heeft evenmin een geldige reden meegedeeld ter rechtvaardiging van uw afwezigheid binnen een termijn van 15 dagen na de in de oproeping vermelde datum voor gehoor. Eveneens heeft u verzaakt schriftelijk de redenen mee te delen die volgens u het behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot een mogelijke intrekking van uw statuut.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal, heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de informatie en de elementen die door derden aan het CGVS werden overgemaakt (zie voornoemd schrijven van de DVZ dd. 16.01.2019) en dit overeenkomstig art. 35/2, §2, van het KB van 11 juli 2003. Zoals hoger reeds werd toegelicht, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de subsidiaire beschermingsstatus die u eerder werd toegekend, heden dient te worden ingetrokken op basis van Artikel 55/5/1 §2 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer de Commissaris-generaal van oordeel is dat de subsidiaire beschermingsstatus moet worden ingetrokken omdat de asielzoeker uitgesloten wordt of had moeten zijn in de zin van artikel 55/4 §1 van de Vreemdelingenwet, dient hij een advies te verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS is van oordeel dat de algemene veiligheidssituatie in uw regio van herkomst fundamenteel is verbeterd en dat u bijgevolg mag worden teruggeleid naar het district Surkhrod in de Afghaanse provincie Nangarhar. Een verwijderingsmaatregel is verenigbaar met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 (pag.1, 71-77 en 87, beschikbaar op <https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/easo-country-guidance-afghanistan-2018.pdf> of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan,

dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken verzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28).

Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland.

De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in Surkhrod te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017 (pag. 1-68 en 195-201, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>); het EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018 (pag. 1-24 en 111-118, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>; en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie in Jalalabad, Behsud en Surkhrod van 18 maart 2018, beschikbaar op

https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_in_jalalabad_behsud_en_surkhrod.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat gewapende militante groeperingen zoals de taliban en Islamitische Staat (ISKP) actief zijn in de meer afgelegen delen van de provincie. Zo is ISKP hoofdzakelijk openlijk en militair aanwezig in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar die grenzen aan Pakistan. De taliban is op zijn beurt voornamelijk sterk aanwezig in de westelijke districten van de provincie. De taliban en ISKP bestrijden elkaar voor de controle over territoria en de aanwezige mijnen, in het bijzonder in het Tora Bora gebied van waaruit diverse goederen van en naar Pakistan gesmokkeld worden. De zuidelijke en zuidwestelijke districten worden het meest getroffen door deze gewapende strijd. Het CGVS benadrukt dat aan verzoekers afkomstig uit deze regio de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend omwille van de algemene veiligheidssituatie in hun regio van herkomst, dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er in hun hoofde geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Inzake de veiligheidssituatie dient echter herhaald en benadrukt te worden dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. Dit geldt eveneens voor de stad Jalalabad, een stad gelegen aan de rivier Kabul die tevens een apart provinciaal district vormt. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau en de typologie van het geweld er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is stevig in handen van de overheid en er werden bijkomende veiligheidsmaatregelen genomen in de laatste maanden, zoals een overdracht van de controle over de veiligheid van de stad aan het Afghaanse leger, wat een positieve impact op de algemene veiligheidssituatie in de stad tot gevolg heeft. Het geweld is er voornamelijk gericht tegen overheidspersoneel, meer bepaald Afghaans en internationaal veiligheidspersoneel, meestal in de vorm van aanslagen met bembommen (IED's), mijnen en andere explosieven. Daarnaast vonden er ook een aantal complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profile- doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire,

humanitaire, supranationale aanwezigheid geïsoleerd worden. Hoewel veel van deze complexe aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers bij deze aanslagen niet het voornaamste doelwit zijn. Daarnaast werd Jalalabad voornamelijk in de eerste helft van 2018 getroffen door enkele grootschalige aanslagen opgeëist door ISKP, waarbij “soft targets” geïsoleerd werden: bij deze aanslagen zijn de slachtoffers voornamelijk burgers en betreft het licht bewaakte locaties.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Jalalabad bovendien groter is dan de districtsgrenzen aanduiden. Bepaalde buitenwijken van de stad Jalalabad liggen in de omliggende districten Behsud, en Surkhrod, respectievelijk ten noorden en ten westen van de stad Jalalabad. Snelle urbanisatie, gedreven door economische migratie, plattelandsvlucht, terugkeer van vluchtelingen uit Pakistan en conflict-gerelateerde ontheemden, heeft de omliggende dorpen doen opgaan in een grootstedelijk gebied dat ver buiten de districtsgrenzen reikt. De wijken die een buitenwijk vormen van de stad Jalalabad, maar de jure in een ander district zijn gelokaliseerd, worden door het CGVS bij de stad Jalalabad gerekend, daar zij deel uitmaken van de stad Jalalabad in haar geheel.

Uit de beschikbare informatie blijkt bovendien dat de typologie van het geweld en het conflictpatroon in de districten Jalalabad, Behsud en Surkhrod gelijklopend is, en in alle drie de districten kan het gros van het geweld toegeschreven worden aan de taliban of ISKP. Hoewel het geweld in de drie districten voornamelijk doelgericht van aard is, zorgt de aard van het gebruikte geweld er voor dat ook burgers zonder specifiek profiel gedood of verwond worden. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is echter niet van dien aard dat het inwoners van Jalalabad, Behsud of Surkhrod dwingt hun woonplaats te verlaten, zoals blijkt uit het aantal intern ontheemden (IDP's). De drie districten blijken daarentegen een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Waar blijkt dat de Taliban volgens hun eigen rapportering over een zekere mate van controle beschikt in Surkhrod en het district als gecontesteerd wordt aangeduid door andere bronnen, dient erop gewezen te worden dat dit niet volstaat om te besluiten dat er sprake is van een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 48/4, § 2, c) Vw. Er dienen immers diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen te worden om in het kader van een alomvattende benadering het reële risico op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren. Volgende indicatoren worden in dat opzicht bijzonder relevant geacht: het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun regio van herkomst te verlaten. Uit de analyse van de veiligheidsincidenten in het district Surkhrod blijkt dat in de rapporteringsperiode sprake was van 30 geregistreerde incidenten, waarbij geweld in het district voornamelijk doelgericht is, waarbij de doelwitten de Afghaanse veiligheidsdiensten of opstandelingen betreffen, en er regelmatig melding gemaakt wordt van operaties van de veiligheidsdiensten waarbij opstandelingen worden gedood. Ook vielen in deze periode occasionele burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat de betwiste controle in het district een dermate ernstige impact heeft op de veiligheidssituatie in Surkhrod dat er voor burgers een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet is louter op basis van hun aanwezigheid in het district.

Niettegenstaande er zich in het district Surkhrod met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk verschillende geweldsniveau en de typologie van het geweld in de drie districten in vergelijking met de provincie Nangarhar, de controle van de veiligheidsdiensten in de districten, het relatief beperkte aantal conflict gerelateerde incidenten, waarbij de tweede helft van 2018 een duidelijke daling van het geweldsniveau inhield, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de vaststelling dat de districten een toevluchtsoord zijn voor burgers die het geweld in andere regio's ontvluchten. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Surkhrod actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een

ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U riep evenmin persoonlijke omstandigheden in die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Surkhrod in uw hoofdte verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Surkhrod een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. Het is belangrijk om op te merken dat de bewijslast om aan te tonen dat er in uw hoofd specifieke individuele elementen bestaan die ertoe leiden dat u een hoger risico zou lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld in de eerste plaats bij u ligt. U moet dus uw volledige medewerking bieden om deze individuele elementen of omstandigheden aan te tonen. Uit het bovenstaande blijkt dat u niet aan deze medewerkingsplicht voldoet.

Uit uw administratief dossier blijkt dat u tijdens uw asielprocedure verklaarde altijd in uw geboortedorp Nazrabad in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar te hebben gewoond en dat uw moeder en twee zussen er nog steeds verbleven toen u uw land verliet. Er mag bijgevolg vanuit gegaan worden dat u in Surkhrod over een familiaal en sociaal netwerk beschikt. U toonde daarnaast zelfstandigheid door naar Europa te reizen. Er mag eveneens van uitgegaan worden dat u tijdens uw jarenlange verblijf als alleenstaande jongeman in België enige opleiding en/of werkervaring te hebben opgedaan.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat uit de actuele en objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Vanuit Jalalabad kan u doorreizen naar de omliggende districten Behsud en Surkhrod, gelegen ten noorden en ten westen van het district Jalalabad. Gelet op het strategische belang van deze weg, worden gerichte veiligheidsoperaties door de autoriteiten op deze weg uitgevoerd en is controle over de weg van groot belang voor de autoriteiten. Het gegeven dat veiligheidsoperaties onderweg plaatsvinden belet niet dat er nog steeds sterk seizoensgebonden migratiepatronen zijn, waarbij vele Afghanen de koude wintermaanden in Kabul ontvluchten door naar Jalalabad te reizen, en in omgekeerde richting de drukkende hitte in de zomer ontvluchten richting Kabul. Uit dezelfde informatie blijkt dat het grootste probleem op deze weg er de verkeersveiligheid is, waarvan de oorzaken moeten worden gezocht bij roekeloos rijgedrag en een verouderd wagenpark. Dergelijke risico's houden echter geen enkel verband met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5/1 §2, 1° van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus ingetrokken.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Het verzoekschrift voert aan als volgt:

“Enig middel: schending artikel 55/5/1 Vreemdelingenwet, schending van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, schending artikel 6 EVRM en het vermoeden van onschuld, evenals verzoek tot het opnieuw onderzoeken van de aanvraag

Schending van artikel 55/5/1; 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Schending van artikel 6 EVRM welke het vermoeden van onschuld als basis mensenrecht erkent. Dat de bestreden beslissing dan ook een bijkomende veroordeling is, zonder verzoeker de mogelijkheid te geven zijn onschuld aan te tonen.

Doordat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze heeft geantwoord op de door verzoeker ingediende initiële asielaanvraag, waaruit duidelijk blijkt dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging had in de zin van de Conventie van Genève (zoals deze werd omgezet in intern recht). Bovendien is verzoeker reeds in 2015 in België en heeft hij zich volkomen geïntegreerd.

Uiteraard kan en zal niet ontkend worden dat verzoeker een aanraking heeft gehad met het gerecht, Echter deze aanraking is niet definitief beslecht én verzoeker heeft nog de volle mogelijkheid om zich ten gronde te verantwoorden.

Uit het eerste gesprek van verzoeker met de raadsman welke huidig verzoek ondertekend, blijkt dat verzoeker een relatie zou gehad hebben met het slachtoffer. Deze relatie zou aanleiding geweest zijn tot het indienen van de klacht. Na onderzoek en 14 dagen voorlopige hechtenis, werd verzoeker in vrijheid gelaten. Uiteraard werden hieraan voorwaarden gekoppeld.

Tot op heden blijkt dat het toekennen van voorwaarden én het vrijlaten onder deze voorwaarden getuigd van een sterke overtuiging van de Rechtbank (voorlopig) dat verzoeker GEEN gevaar zou betekenen voor de maatschappij en/of voor het slachtoffer.

Artikel 55/5/1 Vreemdelingenwet laat toe dat een dossier zou worden heroverwogen. Het CGVS meent dat obv §2 van dit artikel verzoeker zou moeten worden ontzet uit zijn rechten houdende subsidiaire bescherming.

Het CGVS meent dat verzoeker op het ogenblik van de toekenning had moeten geweerd worden uit het recht op internationale bescherming door zijn PERSOONLIJK gedrag.

De beslissing houdende toekenning subsidiaire bescherming werd in 2016 genomen, op een ogenblik dat verzoeker 16 jaar was. Als minderjarige is en was verzoeker uiteraard geen gevaar voor zichzelf of voor de maatschappij.

Verder mag niet vergeten worden dat verzoeker GEEN veroordeling heeft opgelopen. Uiteraard zijn er aanwijzingen van schuld, dit is één van de basisvereisten om iemand onder de Wet Voorlopige Hechtenis van zijn vrijheid te beroven. De argumenten van de onderzoeksrechter of van de Procureur zijn echter nog niet te kwalificeren als veroordelingen.

Elke persoon heeft het recht om zich te verdedigen tegen een strafrechtelijke aanklacht. Het CGVS echter tracht dit basisrecht aan verzoeker te ontfangen door hem niet toe te laten hemzelf te verdedigen.

Er zijn op heden, buiten het strafdossier, welke nog steeds niet is afgesloten, geen redenen om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf zou gepleegd hebben.

De motieven van het aanhoudingsbevel zijn GEEN veroordeling op zich en verzoeker moet het recht hebben zich te verdedigen tegen deze aanklacht.

Verzoeker heeft evenmin de mogelijkheid gekregen zich te verdedigen voor het CGVS omdat de oproeping van het CGVS verzonden werd naar een oud adres, waar verzoeker, niet langer verbleef. Verzoeker had deze adreswijziging doorgegeven aan de justitie assistent, aan de gemeente etc, maar er werd – mede door de opname – geen woonstcontrole uitgeoefend.

De bestreden beslissing werd evenmin overgemaakt aan verzoeker. Het bijgevoegde uittreksel van het Rijksregister toont aan dat verzoeker weldegelijk een officieel adres had, maar dat het CGVS nagelaten heeft aan het correcte adres te betekenen.

Dat de kwestieuze beslissing derhalve niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat verzoeker zou moeten onderworpen worden aan een intrekking van de toegekende bescherming.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de vreemdelingenwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen.

Eveneens moet opgemerkt worden dat verzoeker reeds meer dan 5 jaar uit Afghanistan is vertrokken, voor verschillende jaren in Europa heeft gewoond en aldus ook in zijn land van herkomst niet langer kan functioneren.

Als jonge Afghaan, met lang verblijf in Europa, zal verzoeker een specifiek doelwit zijn van de lokale machtshebbers (Taliban – zoals erkend door het CGVS). Dat dit element op geen enkel ogenblik door het CGVS werd onderzocht.

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Tweede Middel. Aangaande de weigering van de subsidiaire bescherming

SCHENDING VAN HET RECHT VAN VERDEDIGING DOOR EEN GEBREK, ONDUIDELIJKHEID EN DUBBELZINNIGHEID IN DE MOTIVERING VAN DE BESLISSING

Subsidiaire bescherming wordt omschreven als een reëel risico voor ernstige schade in geval van terugkeer naar het land van herkomst. Ernstige schade kan bestaan uit:

- *de doodstraf of executie*
- *onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in het land van herkomst ernstige bedreiging van het leven als gevolg van willekeurig geweld in geval van gewapend conflict.*

De Europese Richtlijn 2004/83/EG stelt dat een tijdelijke, maar verlengbare, verblijfstitel dient te worden toegekend aan vreemdelingen die aantonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij een reëel risico lopen op ernstige schade bij een terugkeer naar hun land van herkomst.

De subsidiaire bescherming en de mogelijkheid of toekenning hiervan moet worden beoordeeld niet in individuele gevallen, maar in globo, daar waar bepaalde personen die van eenzelfde regio afkomstig zijn aan dezelfde risico's zijn onderworpen.

Verzoeker merkt op dat de informatie van het CGVS geen recente informatie is. De verwijzingen zijn van 2018 daar waar geen specifieke informatie over de streek van afkomst is opgenomen. Wel vermeld het CGVS dat de Taliban zelf aangeeft controle heeft over de streek van afkomst van Verzoeker.

Dat er dan ook geen ernstig onderzoek werd gevoerd.

Het CGVS moet zich baseren op recente, accurate informatie welke gedragen wordt door internationale bevin-dingen en rapporten, van de plaats van herkomst waar verzoeker – en zijn familie, meer in het bijzonder de minderjarige kinderen – een duurzaam (afdwingbaar) verblijfsrecht hebben.

De appreciatiemarge van het CGVS moet in geval van twijfel steeds in het voordeel van de aanvrager gelden, hetgeen hier niet werd nageleefd.

Hoe kan het CGVS dan redelijk argumenteren dat er een individueel onderzoek is gebeurd, als niet de nationaliteit en de kinderen van verzoeker werden betrokken in de beoordeling?

De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd."

2.1.2. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met de mededeling dat er geen aanwijzing meer is voor verzoekers schuld en voegt de beschikking van 21 december 2018 van de onderzoeksrechter waarbij verzoeker werd vrijgelaten onder tijdelijke voorwaarden.

2.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen.

In voorliggend geval wordt in het bijzonder de toepassing van artikel 55/5/1, § 2, 1°, van de Vreemdelingenwet onderzocht.

Deze bepaling legt op dat de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus wordt ingetrokken door de commissaris-generaal ten aanzien van de vreemdeling die met toepassing van artikel 55/4, §§ 1 of 2, van de Vreemdelingenwet uitgesloten wordt of had moeten zijn.

Een vreemdeling wordt uitgesloten van de subsidiaire beschermingsstatus wanneer er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat hij een ernstig misdrijf heeft gepleegd (artikel 54/1, § 1, c), van de Vreemdelingenwet).

In de memorie van toelichting bij het ontwerp dat heeft geleid tot de invoeging van artikel 55/4 van de Vreemdelingenwet wordt "voor de invulling van het begrip 'ernstig misdrijf' mutatis mutandis verwezen [...]"

naar de punten 155 tot 158 van de 'Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié au regard de la Convention de 1951 et du Protocole de 1967 relatifs au statut de réfugiés', uitgegeven door de UNHCR" (Genève, 1979, herwerkt in januari 1992, niet beschikbaar in het Nederlands) (Parl. St. Kamer, 2005-2006, nr. 51-2478/001, 109).

Punt 155 van deze 'Guide des procédures' bepaalt : « Il est difficile de définir ce qui constitue un crime «grave» de droit commun aux fins de la clause d'exclusion à l'examen, d'autant que le mot «crime» revêt des acceptions différentes selon les systèmes juridiques.

Dans certains pays, le mot «crime» ne vise que les délits d'un caractère grave; dans d'autres pays, il peut désigner toute une catégorie d'infractions allant du simple larcin jusqu'au meurtre. Dans le présent contexte, cependant, un crime «grave» doit être un meurtre ou une autre infraction que la loi punit d'une peine très grave. Des infractions mineures pour lesquelles sont prévues des peines modérées ne sont pas des causes d'exclusion en vertu de la section F b) de l'article premier, même si elles sont techniquement qualifiées de «crimes» dans le droit pénal du pays considéré. »

"155. Het is moeilijk een definitie te geven van wat in het licht van de voorliggende uitsluitingsclausule een "ernstig", niet-politiek misdrijf vormt, te meer daar het woord "misdrijf" verschillende betekenissen heeft naargelang van het rechtstelsel. In sommige staten slaat het woord "misdrijf" alleen op zware strafbare feiten; in andere staten wordt daarmee verwezen naar een hele categorie strafbare feiten, gaande van een gewone kruimeldiefstal tot doodslag. In de huidige context wordt onder een "ernstig misdrijf" evenwel alleen verstaan doodslag of een ander feit waarop krachtens de wet een zeer zware straf staat. Lichtere strafbare feiten waarop geen zware straffen staan, zijn geen uitsluitingsclausules krachtens afdeling F b) van artikel 1, zelfs indien ze in het strafrecht van de staat in kwestie als "misdrijf" worden bestempeld." (vrije vertaling zoals aangehaald in het advies van de Raad van State, nr. 57.124/4 van 16 maart 2015, bij de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen om beter rekening te houden met de bedreigingen voor de samenleving en de nationale veiligheid in de aanvragen tot internationale bescherming, Parl.St. Kamer, 2014-2015, nr. 54-1197/001, p. 53-54).

Verschillende criteria kunnen worden gebruikt bij de beoordeling van de ernst van een misdrijf, waaronder:

- de aard van de daad: dit houdt de beoordeling in van de mate van geweld, de *modus operandi*, het gebruik van een dodelijk wapen, etc.;
- de straf: een verwijzing naar de maximumstraf kan worden gemaakt die kan worden opgelegd of de lengte van de opgelegde straf bij een veroordeling;
- de werkelijke schade: hier is het noodzakelijk om de daadwerkelijke schade te beoordelen die kan worden toegebracht of op de persoon of het slachtoffer, of op de eigendom;
- de toegepaste procedureregels om het misdrijf te vervolgen: dit criterium vereist een overweging van de procedurele normen die van toepassing zijn, bijvoorbeeld of het misdrijf wordt beschouwd als een overtreding of een misdad.

Elk van deze factoren, op zich of in combinatie, kan leiden tot de conclusie dat het misdrijf wordt gekwalificeerd als "ernstig" (zie EASO, "Exclusion: Articles 12 and 17 Qualification Directive (2011/95/EU) A Judicial Analysis", January 2016, p. 24, 37).

In het kader van een beoordeling van de ernst van de gestelde daden en van de individuele verantwoordelijkheid van de betrokkene wordt rekening gehouden met alle omstandigheden die deze daden en de situatie van deze persoon kenmerken, zodat geen afzonderlijke evenredigheids- of proportionaliteitstoetsing moet worden gemaakt door de commissaris-generaal wanneer hij tot de conclusie komt dat artikel 55/4, § 1, c), van de Vreemdelingenwet van toepassing is (*mutatis mutandis* HvJ 9 november 2010, gevoegde zaken C-57/09 en C-101/09, B. en D., punt 109).

De individuele verantwoordelijkheid voor een ernstig misdrijf moet blijken en deze vloeit in het algemeen voort uit het feit dat de betrokkene bewust het misdrijf heeft gepleegd of er op substantiële wijze aan heeft bijgedragen.

Het is niet vereist dat hij het misdrijf fysiek heeft gepleegd, het aanzetten tot, de medeplichtigheid of de deelname aan een gemeenschappelijk criminele onderneming kunnen volstaan (RvS 24 mei 2016, nr. X).

Voor de volledigheid merkt de Raad op dat artikel 55/4, § 1, van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt in het Belgische recht van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU.

De inhoud en structuur van dit laatstgenoemde artikel, dat voorziet in de uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus is, volgens de wil van de Uniewetgever, *mutandis mutandis* vergelijkbaar met artikel

12, tweede lid, b), van dezelfde Richtlijn, dat voorziet in de uitsluiting van de vluchtelingenstatus en in wezen overeenkomt met artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag. De werkingssfeer van artikel 17, eerste lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU is echter breder dan artikel 1, F), b) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 12, tweede lid, b), van de Richtlijn 2011/95/EU, gezien de uitsluitingsgrond van de subsidiaire beschermingsstatus betrekking heeft op meer algemeen een ernstig misdrijf, dus zonder dat er sprake is van beperkingen in de geografische of temporele zin of met betrekking tot de aard van het misdrijf. Net als bij de gronden voor uitsluiting van de vluchtelingenstatus is het doel van de gronden voor uitsluiting van de subsidiaire beschermingsstatus namelijk om personen die de aan de subsidiaire beschermingsstatus verbonden bescherming onwaardig worden bevonden, van die status uit te sluiten, en om de geloofwaardigheid van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel te handhaven (HvJ 13 september 2018, C-369/17, punten 43-47 en 51).

2.3. De Raad bevestigt dat de feiten waarvan verzoeker werd beschuldigd in het arrestatiebevel van 24 oktober 2018, feiten die zich hebben voorgedaan op 27 september 2018, een ernstig karakter hebben. Niettemin moet *in casu* verder worden onderzocht of in het licht van alle omstandigheden van de zaak er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd.

In de bestreden beslissing, noch in het administratief dossier werd onderzocht welke straf verzoeker riskeert. Het ontbreken van enige indicatie bij het criterium van de potentiële strafmaat getuigt van een gebrekkig onderzoek, ook al was de uitkomst van het strafdossier nog niet gekend op het ogenblik van de bestreden beslissing.

Verder moet de voortgang van de procedure van strafvervolgning in aanmerking worden genomen, aangezien er geen sprake is van een vonnis of arrest waarbij verzoeker werd veroordeeld. Ter terechtzitting worden de partijen gevraagd naar de meest recente informatie over de afwikkeling van de procedure. De commissaris-generaal heeft geen nieuwe elementen aangebracht. Verzoeker heeft een aanvullende nota neergelegd met de mededeling dat er geen aanwijzing meer is voor verzoekers schuld en voegt de beschikking van 21 december 2018 van de onderzoeksrechter. Uit de beschikking blijkt dat verzoeker onder voorwaarden werd vrijgelaten. Hiermee werd rekening gehouden in de bestreden beslissing, maar de beschikking van de onderzoeksrechter van 21 december 2018 werd niet teruggevonden in het administratief dossier, zodat dit element onvolledig, minstens onzorgvuldig werd onderzocht. Verdere informatie over de vervolging van de feiten wordt niet meegedeeld, wat volgens verzoeker erop wijst dat deze zaak wordt geseponneerd.

De Raad volgt verzoekers standpunt dat uit de beschikking van 21 december 2018 kan worden afgeleid dat de onderzoeksrechter, rekening houdend met bijkomende bewijselementen (filmpjes), de aanhouding van verzoeker niet langer gerechtvaardigd achtte en dat de voorwaarden voor verzoekers vrijlating die werden opgelegd beperkt waren in de tijd, zodat er op basis van het geheel van de informatie die *hic et nunc* voorligt, geen redenen zijn om aan te nemen dat verzoeker een ernstig misdrijf heeft gepleegd. De argumentatie ter terechtzitting van de commissaris-generaal die verwijst naar de motivering van de bestreden beslissing, werpt geen ander licht op bovenstaande beoordeling.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van verzoeker niet wordt bevestigd, zodat de overige in het verzoekschrift aangevoerde middelen en grieven niet verder worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij behoudt de subsidiaire beschermingsstatus.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juli tweeduizend twintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP